

Iisus în celulă

Radu Gyr

Azi noapte Iisus mi-a intrat în celula.

O, ce trist si ce-nalt parea Crist !

Luna venea dupa El, în celula

si-L facea mai înalt si mai trist.

Mainile Lui pareau crini pe morminte,

ochii adanci ca niste paduri.

Luna-L batea cu argint pe vestminte

argintandu-I pe maini vechi sparturi.

Uimit am sarit de sub patura sura :

- De unde vii, Doamne, din ce veac ?

Iisus a dus lin un deget la gura

si mi-a făcut semn ca să tac.

S-a asezat langa mine pe rogojina :

- Pune-mi pe rani mana ta !

Pe glezne-avea urme de cuie si rugina

parca purtase lanturi candva.

Oftand si-a intins truditele oase

pe rogojina mea cu libarci.

Luna lumina, dar zabrelele groase

lungeau pe zapada Lui, vargi.

Parea celula munte, parea căpătâna

si misunau paduchi si guzgani.

Am simtit cum îmi cade capul pe mana

si-am adormit o mie de ani...

Când m-am desteptat din afunda genuna,

miroseau paiele a trandafiri.

Eram în celula si era luna,

numai Iisus nu era nicairi...

Am intins bratele, nimeni, tacere.

Am intrebat zidul : nici un raspuns !

Doar razele reci, ascutite-n unghere,

cu sulita lor m-au strapuns...

- Unde esti, Doamne ? Am urlat la zabrele .

Din luna venea fum de catui...

M-am pipait... si pe mainile mele,

am gasit urmele cuielor Lui.